

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/29/2025
Identifikačné číslo spisu:	7119215957
Dátum vydania rozhodnutia:	24.03.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:7119215957.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne obchodnej spoločnosti polpet s.r.o., Košice, Slovenskej jednoty 8, IČO: 48070581, zastúpenej spoločnosťou ILLEŠ, advokátska kancelária s.r.o., Košice, Floriánska 19, proti žalovanej obchodnej spoločnosti HASSO SLOVENSKO spol. s.r.o., Košice, Hlavná 45, IČO: 31668534, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária Brösl & Čentík s.r.o., Košice, Rázusova 1, o zrušenie vecného bremena, vedenom na Mestskom súde Košice pod sp. zn. 19C/39/2019, o dovolaní žalovane proti uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 08. júla 2024 sp. zn. 5Co/66/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Košice (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) uznesením zo 06. marca 2024 č. k. 19C/39/2019-313 konanie zastavil a žalobkyni priznal právo na náhradu trov konania proti žalovanej vo výške 100 %. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou domáhala, aby súd zrušil vecné bremeno zapísané na základe Zmluvy o zriadení vecného bremena V-5/98 v.z. 241/98 spočívajúce v práve prechodu cez podjazd, ktorý je súčasťou nehnuteľnosti - dom so súp. č. XX., nachádzajúcim sa na parcele registra „C“ s parc. č. XXX o výmere 1 009 m², druh pozemku - zastavané plochy a nádvoria. Pretože žalobkyňa zobrala žalobu späť a žiadala konanie zastaviť, súd prvej inštancie rozhodol podľa § 144, § 145 ods.1, § 146 ods.1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len „CSP“) a konanie zastavil. Žalovaná ešte pred samotným rozhodnutím, na výzvu prvoinštančného súdu poukázala na to, že na Mestskom súde Košice sa pod sp. zn. 30Cb/91/2021 vedie konanie o neplatnosť výpovede zmluvy o vecnom bremene, a že proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cob/99/2023-271 z 21. novembra 2023 podala dovolanie. Späťvzatie žaloby vnímala ako predčasné a preto nesúhlasila so zastavením konania. Súd prvej inštancie však pri rozhodovaní o zastavení konania tieto dôvody nepovažoval za vážne, konanie zastavil a o trovách konania rozhodol podľa § 256 ods.1 CSP.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) uznesením z 08. júla 2024 sp. zn. 5Co/66/2024 na odvolanie žalovanej výrokom I. zamietol návrh na prerušenie konania; výrokom II. potvrdil napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie a žalobkyni priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd potvrdenie napadnutého uznesenia odôvodnil jeho vecnou správnosťou (§ 387 ods. 1, ods. 2 CSP) a v celom rozsahu sa stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia. Na zdôraznenie správnosti objasnil, že posúdenie dôvodnosti nesúhlasu so späťvzatím žaloby je výlučne vecou úvahy súdu; nemusí ísť len o dôvody a záujmy právne, ale aj závažné etické, morálne, ekonomické a iné motívy závažného charakteru, pre ktoré súd konanie nezastaví (m. m. 4Obo/81/2010). Reflektujúc na uvedené, odvolací súd pri posudzovaní závažnosti dôvodov nesúhlasu žalovanej vzal do úvahy skutkové okolnosti prípadu a povahu uplatňovaného nároku a súhlasil s názorom žalobkyne, že ak došlo k zániku vecného bremena, nemôže sa žalobkyňa domáhať jeho zrušenia, lebo nie je čo zrušiť. V kontexte uvedeného konštatoval, že pri hodnotení možných dôsledkov zastavenia konania z hľadiska právneho a faktického stavu vzťahov medzi stranami je zrejmé, že za daného stavu vzťah vyplývajúci z vecného bremena je vyriešený aj bez meritórneho rozhodnutia a keďže vecné bremeno zaniklo, rozhodnutie v tomto konaní by nemalo žiaden dopad na postavenie žalovanej. Uzavrel, že dôvod nesúhlasu žalovanej so späťvzatím žaloby nespĺňa požiadavku závažnosti, nakoľko nemá vplyv na hmotnoprávne postavenie žalovanej. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Zrekapitulovala priebeh konania až do momentu svojho odvolania, v ktorom uviedla, že otázka existencie zmluvy o vecnom bremene, ktorého zrušenia sa žalobkyňa v tomto spore domáhala, naďalej ostáva predmetom konania pod sp. zn. 30Cb/91/2021 o neplatnosť výpovede, ktoré je v štádiu dovolacieho konania a preto dôvody, ktorými žalobkyňa odôvodnila späťvzatie žaloby, môžu v blízkej budúcnosti odpadnúť resp. nebudú dané (ak dôjde k zmene alebo zrušeniu rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cob/99/2023-271 z 21. novembra 2023). Mienila v tejto súvislosti, že sa v blízkej budúcnosti môže zásadným spôsobom zmeniť resp. odpadnúť základné východisko, na ktorom súd prvej inštancie aj odvolací súd založili svoje rozhodnutia - otázka existencie vecného bremena zriadeného zmluvou. Žalovaná bola názoru, že pokiaľ odvolací súd založil svoje rozhodnutie na súdnych rozhodnutiach vydaných v konaní o neplatnosť výpovede, ktoré sú aktuálne predmetom prieskumu v rámci dovolacieho konania pod sp. zn. 4Obdo/12/2024, ktorého výsledkom môže byť zmena alebo zrušenie týchto súdnych rozhodnutí, je vnútorne rozporné také odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu, v ktorom sa zároveň konštatuje irelevantnosť dovolacieho konania pod sp. zn. 4Obdo/12/2024 vo vzťahu k tomuto konaniu. Z týchto dôvodov namietala zmätočnosť, arbitrárnosť, nepreskúmateľnosť a vnútornú rozpornosť odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu, a to aj pokiaľ ide o rozhodnutie o trovách konania, lebo nesúhlasila s konštatovaním procesného zavinenia žalovanej na zastavení konania. Žiadala napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa dovolanie žalovanej zhodnotila ako účelovú argumentáciu, ktorá obsahovo nenapĺňa podmienky ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Navrhla dovolanie žalovanej ako neprípustné odmietnuť, resp. ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je procesne prípustné a treba ho odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

10. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

11. Dovolací súd ako prvé podotýka, že odvolací súd pri hodnotení skutkových zistení a svojich skutkových a právnych záverov neopomenul vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, a je zjavné, ako a z akých dôvodov na základe spät'vzťahu žaloby rozhodol. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vytvára v spätosti s rozhodnutím súdu prvej inštancie organickú a kompletizujúcu jednotu, jeho odôvodnenie spĺňa požiadavky zákonného ustanovenia § 393 CSP týkajúceho sa náležitostí odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalovaná sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ nesúhlasí so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama o sebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

12. Žalovanou namietaná nepreskúmateľnosť, zmätočnosť a vnútorná rozpornosť napadnutého odvolacieho rozhodnutia má priamu spojitosť s riadnym odôvodnením súdneho rozhodnutia. Podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a

zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07).

13. V danom prípade napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 236 CSP a § 220 ods. 2 CSP) a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné či nedostatočne odôvodnené. Odôvodnenie predmetného uznesenia zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť.

14. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho je zrejmé, z akých skutkových zistení a právnych úvah vychádzal, keď pri posudzovaní závažnosti dôvodov nesúhlasu žalovanej so späťvzatím žaloby vzal do úvahy skutkové okolnosti prípadu a povahu uplatňovaného nároku s tým, že ak došlo k zániku vecného bremena, nemôže sa žalobkyňa domáhať jeho zrušenia.

15. Odvolací súd v rozsahu podstatnom pre posúdenie procesného aspektu zastavenia konania na základe späťvzatia žaloby reagoval na všetky podstatné okolnosti daného prípadu, ktoré vzišli z účinkov právoplatne skončeného konania vedeného na Mestskom súde Košice pod sp. zn. 30Cb/91/2021, v ktorom sa žalovaná - v procesnom postavení žalobkyne (HASSO SLOVENSKO spol. s r.o., Košice) - podanou žalobou domáhala určenia neplatnosti výpovede obchodnej spoločnosti polpet s.r.o., Košice (žalobkyne) z 23. apríla 2021, ktorou prejavila vôľu vypovedať zmluvu o zriadení vecného bremena. Na základe vykonaného dokazovania súdy dospeli k záveru, že nakoľko žalovaná - v procesnom postavení žalobkyne (HASSO SLOVENSKO spol. s r.o., Košice) nedodrжала čl. II zmluvy tým, že neuhradila odplatu za užívanie vecného bremena riadne a včas, polpet s.r.o., Košice ako povinná z vecného bremena, platne a v súlade s uzavretou zmluvou vypovedala HASSO SLOVENSKO spol. s r.o., Košice zmluvu o zriadení vecného bremena. Odvolací súd výsledok tohto konania, ktorý skončil v neprospech oprávnenej z vecného bremena (tu žalovanej) rešpektoval. Presvedčivo a jasne vysvetlil hmotnoprávny vzťah medzi skončením vecného bremena výpoveďou a zánikom hmotnoprávneho záujmu žalobkyne na ďalšom pokračovaní v aktuálnom konaní (späťvzatím žaloby) z dôvodu zániku tohto vecného bremena.

16. Za týchto okolností je legitímny názor odvolacieho súdu, že vzťah vyplývajúci z vecného bremena je vyriešený aj bez meritórneho rozhodnutia v tomto konaní a keďže vecné bremeno zaniklo, rozhodnutie v tomto konaní by nemalo žiaden dopad na postavenie strán, najmä žalovanej; v tejto argumentačnej rovine správne poznamenal, že predmetom aktuálneho konania bolo zrušenie vecného bremena podľa § 151p ods.3 Občianskeho zákonníka z dôvodu hrubého nepomeru medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného; a keďže v čase rozhodovania tento nepomer už neexistuje, lebo neexistuje právo žalovanej z vecného bremena (zánikom samotného vecného bremena jeho výpoveďou), súd nemôže posudzovať dôvod uplatnený žalobkyňou. Odvolací súd týmto spôsobom zvážil žalovanou podstatné namietané okolnosti prípadu a proklamoval, že nemali takú intenzitu vážnosti, pre ktorú by sa malo pokračovať v konaní.

17. Za vážne argumenty pre rozhodnutie súdu o pokračovaní v konaní žalovaná považovala skutočnosť, že voči potvrdzujúcemu rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 21. novembra 2023 sp. zn. 4Cob/99/2023 podala dovolanie a v prípade jeho zrušenia nedôjde súčasne k zrušeniu napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie a žalobkyňa ostane judikovaný nárok na náhradu trov tohto (zastaveného) konania v zmysle uznesenia. Vychádzala z toho, že otázka existencie zmluvy o vecnom bremene,

ktorého zrušenia sa žalobkyňa v tomto spore domáhala, naďalej ostáva predmetom konania pod sp. zn. 30Cb/91/2021 o neplatnosť výpovede, ktoré je v štádiu dovolacieho konania a preto dôvody, ktorými žalobkyňa odôvodnila späťvzatie žaloby, môžu v blízkej budúcnosti odpadnúť resp. nebudú dané (ak dôjde k zmene alebo zrušeniu rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cob/99/2023-271 z 21. novembra 2023).

18. Avšak, ako je dovolaciemu súdu známe z jeho úradnej činnosti, žalovaná s dovolaním v tejto veci neuspela; najvyšší súd uznesením z 29. júla 2025 sp. zn. 4Obdo/12/2024 odmietol jej dovolanie pre procesnú neprípustnosť. Nepochybne sa tým nepotvrdili tzv. vážne dôvody nesúhlasu žalovanej, že v blízkej budúcnosti dôjde zásadným spôsobom k zmene resp. odpadnutiu základného východiska, na ktorom nižšie súdy založili svoje rozhodnutia - otázka existencie vecného bremena zriadeného zmluvou. K zmene ani k zrušeniu rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cob/99/2023-271 z 21. novembra 2023 nedošlo. V plnej miere sa tak potvrdila adekvátnosť úvah odvolacieho súdu, ktorý vyhovel dôvodom, ktorými žalobkyňa odôvodnila späťvzatie žaloby; ďalej sa ukázalo, že súdom priznaný nárok na náhradu trov konania v prospech žalobkyne bol v zmysle napadnutého uznesenia od okamihu, keď sa konštituoval, oprávnený, zákonný a legitímny.

19. Odvolací súd v tejto argumentačnej línii k namietanému výroku o trovách konania správne poznamenal, že tvrdenia žalovanej, že zmluva o zriadení vecného bremena nezanikla v priamej príčinnej súvislosti s jej správaním a preto k späťvzatiu žaloby nedošlo v dôsledku jej správania, nemajú oporu v zistenom skutkovom stave. Žalobkyňa zobrala žalobu späť z dôvodu, že došlo k zániku vecného bremena výpoveďou zo zmluvy, ktorú žalobkyňa dala žalovanej v dôsledku neplnenia si zmluvných povinností; zrozumiteľným spôsobom ozrejmil, že ak by táto okolnosť nenastala (neplnenie povinností žalovanou) nedošlo by k zániku vecného bremena výpoveďou a neexistoval by dôvod ani na späťvzatie žaloby.

20. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

21. Záverom, z celkového obsahu podaného dovolania možno rezumovať najmä to, že okolnosti, od ktorých žalovaná odvodzuje prípustnosť dovolania sú založené na tom, že odvolací súd pri potvrdení uznesenia súdu prvej inštancie o zastavení konania na základe späťvzatia žaloby nevzal do úvahy hypotetický výsledok dovolacieho konania v súdnom konaní o určenie neplatnosti výpovede zmluvy o zriadení vecného bremena (4Obdo/12/2024). Dovolanie žalovanej stricto sensu nevychádza ani tak z toho, že došlo k porušeniu jej procesných práv v zmysle § 420 písm. f) CSP vo vzťahu k aktuálne zastavenému konaniu (19C/39/2019), ale preto, že odvolací súd odmietol riešiť dohady o možných výsledkoch dovolacieho konania, ktorými sa žalovaná zoširoka v dovolaní zaoberá. Vo vzťahu k povinnosti uhradiť trovy konania rozvíja svoje hmotnoprávne úvahy; ale po relevantnom vyhodnotení všetkých právne významných otázok pre dovolací súd niet žiadnych pochyb o tom, že dôvodom späťvzatia žaloby žalobkyne bol procesný neúspech žalovanej v právoplatne skončenom konaní vedenom na Mestskom súde Košice pod sp. zn. 30Cb/91/2021 o určenie neplatnosti skončenia vecného bremena výpoveďou a to pre omeškanie žalovanej s úhradou odplaty za užívanie vecného bremena, teda pre porušenie jej hmotnoprávných povinností.

22. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľka neopodstatnene namieta, že

odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP nevyplýva. Dovolací súd preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

23. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.